

TI KANTA POŽREŠNA!

Nekoč je bila ena kanta za smeti. To ni bila navadna kanta za smeti, ta kanta je bila nekaj posebnega. Ta kanta je bila najbolj požrešna kanta za smeti na vsem svetu.

Tudi druge kante so bile lačne in so vase tlačile, kolikor so lahko požrle. Ko pa so bile polne, so bile pač polne in vanje ni šlo nič več. Ta kanta pa je bila res nekaj posebnega. Bila je tako požrešna, da ni vedela, kdaj ima dovolj.

Pa to še ni bilo vse.

Brez izbire je pogoltnila vse, kar so stlačili vanjo.

Pa to še ni bilo vse.

Ko je bila že do vrha polna, je bila še vedno lačna.

Pa to še ni bilo vse.

Komaj je nekaj požrla, že je spet odpirala svoj pokrov in kričala: »Še sem lačna! Prosim, še smeti! Šeee!!!«

Pa to še ni bilo vse.

Hodila je od hiše do hiše in zvonila pri vratih: »Ali imate kaj za jest? Smeti, odpadke, kar koli?«

Ljudje so se čudili: »Saj si vendar že polna!«

»Saj vem, ampak jaz sem še vedno lačna. Hočem še! A nimate kakšnih starih čevljev? Ali pa vam je mogoče ostala vsaj kakšna smrdljiva nogavica?«

Ljudje so se je usmili in ji dajali, kar so imeli. Ponudili so ji vse, česar niso več potrebovali. Vanjo so tlačili stare mize in omare, gume in kolesa, vse, kar so našli. Kanta je bila že tako polna, da je lezlo skozi pokrov. Njen pločevinasti trebuh je bil že čisto okrogel. Vsi so ji govorili, da po vsej tej hrani zagotovo ni več lačna.

»Saj, saj, ampak kaj morem, če sem pa požrešna kanta!« je rekla in odšla iskat še več hrane.

Na tržnici je pojedla vso gnilo solato in zmečkan paradiznik.

Pa to še ni bilo dovolj.

Vase je stlačila še star papir, stara drevesa in stare hiše.

Pa to še ni bilo dovolj.

»Ne jej toliko, slabo ti bo,« so ji govorili.

»Ko bom sita, bom pa nehala,« je rekla kanta.

Kmalu zatem je pripeljal tovornjak, poln kamenja. Kanta je požrla vse kamenje, potem pa še tovornjak.

Pa to še ni bilo dovolj.

»Zdaj pa še kavica za povrh,« si je zaželela Kanta in srknila kavico s skodelico vred.

Ali je to bilo dovolj?

Ja, zdaj pa je bilo dovolj!

Kanto je začelo stiskati in zvijati. Globoko v njej je zaropotalo in skozi pokrov se je rahlo pokadilo. Začela je kašljati, podirala je kupčke in rigala kot pločevinasti osel.

»O, vse me boli, spet sem preveč jedla,« je tarnala.

Kanto je vedno bolj zvijalo in nazadnje je bruhnila. Bruuuh!!! Vse, kar je pojedla, je butnilo iz nje. Brrraaah!!! Tako je bruhala tri dni in tri noči, dokler ni bila povsem prazna. Vsa izmučena je padla v travo.

»Vidiš, ali ti nismo rekli, da taka požrešnost ni lepa čednost,« so ji govorili.

»O, res se ne počutim najbolje,« je tarnala kanta.

»In kaj boš storila zdaj? Kaj si se iz tega naučila?« so jo vprašali.

»Nekaj sem se pa res naučila,« je rekla kanta, »treba je jesti pravilno in počasi! Hrano narežemo, začnemo z majhnimi kosi in jo dobro prežvečimo.«

»No, tako je prav!« so jo pohvalili.

»Hm, zdi se mi, da sem spet malo lačna.« se je obliznila kanta. »Ampak zdaj bom najprej samo majhne kamenčke, šele potem bom malo večje kamenje. No, pa lepo po vrsti. Najprej predjed, potem pa še glavna jed.«

»Si se pa res naučila!« so rekli.

»Šele potem bom začela žreti skale, nato se bom lotila kamnoloma, potem bom pojedla še gore in tako lepo počasi in po vrsti. Prosim, pogledjte, ali imate kaj zame, kakšen majhen kamenček za začetek, prosim, moj pokrov je že odprt! Lačnaaaaaa!!!«

Zdaj pa lahko lačno noč pa eno požrešno kanto na pomoč, pokrij se, zavij se in zaspi.

